

човѣкъ, мъртавъ, съ разкъсанъ стомахъ отъ шмиргелови парчета.

ПОПОВЪ. Какъ, той умре ли?

АНДРЕЙ. Да, умре!

РОМАНОВЪ. Разбира се, разбира се, това е друго...
Трѣбва да се отнасяме съ уважение къмъ мъртвите.

АНДРЕЙ. А къмъ живитѣ? Ако ние се отнасяхме съ уважение къмъ живитѣ, сега той немаше да бѣде мъртавъ.

РОМАНОВЪ. Страшно е това желание, да трупаме всичко върху нашата съвѣсть.

АНДРЕЙ. И вие наричате това "желание"? Хъмм...
"желание"!... Но не разбирате ли, че нещата се налагатъ въ случая мимо нашето "желание"? Вие не чувствувате ли, че той отъ тамъ крещи страшно: "Убийци, убийци!"...

РОМАНОВЪ. Еее, ето ти и халюцинации.

ПОПОВЪ. Да да, халюцинации....

АНДРЕЙ. Вие не чувате ли, какъ жена му, дѣцата му, крещатъ всички заедно, въ кѣщи: "Убийци, убийци, убийци!"...

РОМАНОВЪ. Какъ, вие и това ли чувате?

ПОПОВЪ. Но тѣ още, може би, не знаятъ.

АНДРЕЙ. Вие не чувате ли, какъ отъ фабриката, тежко, като ударъ на чукъ, всички работници повтарятъ, подъ ритѣма на машинитѣ: "палачи, палачи, палачи!..."

ПОПОВЪ. /съ ужасъ/ като ехо /"палачи, палачи, палачи!..."

РОМАНОВЪ. /иронично/ И ти ли се подавашъ на халюцинацията?